

Sygn. akt I NO 3/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek (przewodniczący)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania I. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2018 z dnia 11 października 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery z siedmiu stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 323, z udziałem M. K., M. M., J. Ś. i P. U.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 marca 2019 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 1 w całości oraz w punkcie 2 co do I. W. i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 11 października 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery z siedmiu stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonych w Monitorze Polskim

z 2018 r., poz. 323, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2018 r., poz. 389 ze zm.), Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie M. K., M. M., J. Ś. i P. U. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) (pkt I uchwały) oraz zdecydowała się nie przedstawić Prezydentowi wniosku o powołanie B. B., P. H., J. J., J. S., R. Ś., I. W., M. W. i E. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) (pkt II uchwały).

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że na siedem wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Apelacyjnym w (...), zgłosili się: R. B. - sędzia Sądu Okręgowego w Ł., B. B. - sędzia Sądu Okręgowego w S., P. H. - sędzia Sądu Okręgowego w P., J. J. - sędzia Sądu Okręgowego w Ł., I. J. - sędzia Sądu Okręgowego w Ł., M. K. - sędzia Sądu Okręgowego w Ł., M. M. - doktor habilitowany, profesor nadzwyczajny na Uniwersytecie (...), J. S. - sędzia Sądu Okręgowego w S., R. Ś. - sędzia Sądu Okręgowego w Ł., J. Ś. - sędzia Sądu Okręgowego w Ł., P. U. - sędzia Sądu Okręgowego w Ł., I. W. - sędzia Sądu Okręgowego w Ł., M. W. - sędzia Sądu Okręgowego w Ł., E. Z. - sędzia Sądu Okręgowego w S. Rada oddzielnymi uchwałami umorzyła postępowanie wobec R. B. i I. J. z uwagi na cofnięcie zgłoszeń przez tych kandydatów. W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady jej Przewodniczący wyznaczył Zespół członków Rady (Zespół), zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady.

Na posiedzeniu w dniu 8 października 2018 r. Zespół zapoznał z materiałami sprawy, które przeanalizował, uznał za wystarczające do podjęcia decyzji, przeprowadził naradę i postanowił bezwzględną większością głosów rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie M. K. (2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 1 głos „wstrzymujący się”), R. Ś. (2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 1 głos „wstrzymujący się”), J. Ś. (3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”) i P. U. (3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”) do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziego sądu

apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). Pozostali kandydaci nie uzyskali bezwzględnej liczby głosów. Odwołująca się I. W. podczas głosowania uzyskała 0 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” oraz 3 głosy „wstrzymujące się”. Stanowisko Zespołu przyjęto w oparciu o dyspozycję art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS. Przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście Zespół członków Rady kierował się oceną ich kwalifikacji, uwzględniając nadto doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. W uzasadnieniu stanowiska Zespół wskazał, że poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) oraz uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji nie są miarodajne, ponieważ nie w każdym przypadku odzwierciedlają rzeczywisty poziom ich kwalifikacji. Zespół na podstawie zgromadzonej dokumentacji uznał, że wysokie, wyróżniające i odpowiadające wymogom orzekania w sądzie apelacyjnym kwalifikacje posiadają M. K., R. Ś., J. Ś. i P. U. Pozostali kandydaci w ocenie Zespołu, w tym I. W., są dobrymi kandydatami jednak nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

W uzasadnieniu uchwały Rada stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 64 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Podkreślono, iż Rada podejmując uchwałę kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Rada uznała, że z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) zostaną przedstawione kandydatury: M. K., M. M., J. Ś. i P. U.. Rada podzieliła stanowisko Zespołu członków odnośnie kandydatur M. K., J. Ś., P. U. oraz uznała, że z wnioskiem o

powołanie zostanie przedstawiona także kandydatura M. M. W ocenie Rady pozostali kandydaci, w tym I. W., nie wypełniają ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

Opiniując kandydaturę skarżącej w uzasadnieniu uchwały wskazano, że I. W. urodziła się 1 października 1959 r. w Ł. Studia prawnicze ukończyła w 1983 r. z oceną dobrą. W latach 1983-1985 odbywała aplikację sądową w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Ł., a następnie w październiku 1985 r. złożyła egzamin sędziowski z oceną dostateczną. Z dniem 10 października 1985 r. została mianowana asesorem sądowym w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Ł., a obowiązki orzecznicze podjęła z dniem 15 października 1985 r. w III Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w Ł. Uchwałą Rady Państwa z dnia 30 stycznia 1987 r. skarżąca została powołana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Ł., gdzie orzekała w sprawach cywilnych. Od 1 lutego 1991 r. do 30 września 1992 r. odwołująca się została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Wojewódzkiego w Ł. w XI Wydziale Gospodarczym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 lipca 1992 r. I. W. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Wojewódzkiego w Ł. Następnie od dnia 12 września 1994 r. została skierowana do pełnienia obowiązków w II Wydziale Cywilnym Sądu Wojewódzkiego w Ł., zaś od 1 lutego 1999 r. orzekała w XII Wydziale Rodzinnym Sądu Okręgowego w Ł. I. W. z dniem 1 stycznia 2001 r. została powołana na stanowisko Kierownika Sekcji Egzekucji Należności Cywilnych w XII Wydziale Rodzinnym Sądu Okręgowego w Ł. Od 1 września 2002 r. do 31 grudnia 2002 r. delegowano ją do orzekania w III Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Ł. przy jednoczesnym pełnieniu funkcji Kierownika Sekcji Egzekucji Należności Cywilnych w XII Wydziale Rodzinnym. W roku 2004 skarżąca ukończyła z oceną bardzo dobrą studia podyplomowe w zakresie prawa europejskiego dla sędziów na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) w Ł. W latach 2004-2008 prowadziła w Sądzie Apelacyjnym w (...) szkolenia dla aplikantów sądowych w zakresie prawa europejskiego. W latach 2006-2008 skarżąca była członkiem Komisji Egzaminacyjnej do spraw aplikacji adwokackiej przy Ministrze

Sprawiedliwości na obszarze Okręgowej Rady Adwokackiej w Ł. Od 2006 r. na podstawie decyzji Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...), odwołująca się wielokrotnie orzekała w ramach delegacji na jednodniowych sesjach w I Wydziale Cywilnym tego Sądu. W latach 2008-2010 prowadziła zajęcia dydaktyczne w Wyższej Szkole Administracji Publicznej w Ł.. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 30 czerwca 2009 r. Izabelę Wawrzyńkiewicz powołano do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Sądzie Okręgowym w Ł. Od 2010 r. skarżąca jest wykładowcą Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury. Z dniem 1 kwietnia 2013 r. została zwolniona z pełnienia funkcji Kierownika Sekcji Egzekucji Należności Cywilnych w XII Wydziale Rodzinnym Sądu Okręgowego w Ł. w związku ze zniesieniem tej Sekcji. Odwołująca się od 2 kwietnia 2013 r. orzekała III Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Ł. Z dniem 28 marca 2017 r. została powołana do pełnienia funkcji sędziego wizytatora Sądu Okręgowego w Ł. do spraw cywilnych, rodzinnych i nieletnich, na okres czterech lat. Z tym samym dniem została przeniesiona do wykonywania obowiązków służbowych w XI Wydziale Wizytacyjnym Sądu Okręgowego w Ł. Dodatkowo skierowana została do orzekania w XII Wydziale Cywilnym Rodzinnym. W związku z powyższym orzeka równocześnie w III Wydziale Cywilnym Odwoławczym i w XII Wydziale Cywilnym Rodzinnym Sądu Okręgowego w Ł. Kandydatka jest współautorką dwóch publikacji z zakresu prawa cywilnego procesowego. Prowadziła także liczne wykłady, między innymi dla sędziów i radców prawnych. Podnosi kwalifikacje przez uczestnictwo w szkoleniach, organizowanych między innymi przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. Ocenę kwalifikacji I. W. sporządził K. D. - sędzia Sądu Apelacyjnego w (...), który stwierdził, że kandydatka posiada dobrą znajomość prawa cywilnego materialnego i procesowego oraz umiejętność stosowania prawa w praktyce. Wypracowana przez opiniowaną technika pracy sędziowskiej pozostaje na dobrym poziomie. Posiada ona umiejętność oceny materiału dowodowego, dostrzega istotę problematyki prawnej rozstrzyganych spraw. Charakteryzuje ją wnikliwość w rozpoznawaniu problemów prawnych, sumienność i obowiązkowość. Terminowość sporządzania uzasadnień orzeczeń jest bardzo dobra. Konstrukcja uzasadnień jest prawidłowa i nie budząca zastrzeżeń. Stabilność orzecznictwa sędziego również należy ocenić jako dobrą. W konkluzji opiniujący stwierdził, że I. W. posiada wiedzę

fachową i przygotowanie zawodowe uzasadniające przedstawienie jej kandydatury na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w (...).

Krajowa Rada Sądownictwa podejmując zaskarżoną uchwałę kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. M. K. posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze zdobyte w trakcie pracy na stanowisku asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w Z. oraz sędziego Sądu Rejonowego w Z. i Sądu Okręgowego w Ł., a także w ramach delegacji do Sądu Apelacyjnego w (...). Kandydat wykonywanie obowiązków orzeczniczych łączył z pełnieniem funkcji administracyjnych w sądach powszechnych, obecnie Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Ł. i Przewodniczącego XI Wydziału Wizytacyjnego tego Sądu. Kwalifikacje M. K. zostały pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora w sporządzonej ocenie. M. M. posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe uzyskane zarówno podczas zatrudnienia w Katedrze Postępowania Cywilnego Uniwersytetu (...), kolejno na stanowisku asystenta, adiunkta i obecnie profesora nadzwyczajnego, jak i wynikające z wykonywania zawodu radcy prawnego. Kandydatka posiada bogaty dorobek naukowy. Uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa - postępowania cywilnego, prowadzi zajęcia dydaktyczne oraz szkolenia, uczestniczyła w konferencjach naukowych. Jest także autorką publikacji, głównie z zakresu postępowania cywilnego i glos do orzeczeń Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego. Kwalifikacje M. M. zostały pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora w sporządzonej ocenie. J. Ś. posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze zdobyte w trakcie pracy na stanowisku asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w Ł. oraz na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Ł., Sądu Rejonowego w Ł., Sądu Okręgowego w Ł., a także w ramach delegacji do Sądu Apelacyjnego w (...). Kandydat wykonywanie obowiązków orzeczniczych łączył z pełnieniem funkcji administracyjnych w sądach powszechnych, obecnie sędziego wizytatora do spraw egzekucyjnych. Kwalifikacje J. Ś. zostały pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora w sporządzonej ocenie. P. U. posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze zdobyte w trakcie pracy na stanowisku asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w S. oraz na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w S., Sądu Wojewódzkiego w S., Sądu Okręgowego w P. i Sądu

Okręgowego w Ł., a także w ramach delegacji do Sądu Apelacyjnego w (...). Kandydat wykonywanie obowiązków orzeczniczych łączył z pełnieniem funkcji administracyjnych w sądach powszechnych. Kwalifikacje P. U. zostały pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora w sporządzonej ocenie. Rada uwzględniła doświadczenie zawodowe oraz kwalifikacje zawodowe pozostałych kandydatów, w tym I. W. i mając je na uwadze, uznała, że kandydaci ci nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Krajowa Rada Sądownictwa brała pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomie wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminu zawodowego, jednakże uznała, że w świetle wieloletniego doświadczenia zawodowego kandydatów oraz ich wiedzy prawniczej oceny uzyskane przez nich na dyplomie wyższych studiów prawniczych i z egzaminu sędziowskiego nie mogą stanowić w tym postępowaniu nominacyjnym kryterium samodzielnie rozstrzygającego o jego wyniku. Ponadto Rada uwzględniła poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), jednakże w jej ocenie uzyskany przez kandydatów poparcia Kolegium i Zgromadzenia Przedstawicieli nie w każdym przypadku odzwierciedla poziom ich kwalifikacji wynikający z innych dokumentów zgromadzonych w toku tego postępowania.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada wskazała, że o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. K., M. M., J. Ś. i P. U. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe. W ocenie Rady pozostali kandydaci, w tym I. W., nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 11 października 2018 r., w głosowaniu tajnym - w związku ze zgłoszeniem przez członka Rady żądania, o którym mowa w art. 21 ust. 2 zdanie 2 ustawy o KRS,

wymaganą bezwzględną większość głosów uzyskali: M. K., M. M., J. Ś., P. U.. W związku z tym, że liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość, była mniejsza niż liczba wolnych stanowisk, przeprowadzono ponowne głosowanie, z udziałem tych kandydatów, na których oddano największą liczbę głosów „za”. W głosowaniu tym rozpatrzono kandydatury w liczbie wolnych stanowisk sędziowskich powiększonej o jedną osobę lub powiększonej o liczbę kandydatów mających taką samą liczbę głosów, co ta osoba. Podczas ponownego głosowania żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów. Przeprowadzono także jedno dodatkowe głosowanie nad kandydaturą, która uzyskała największą liczbę głosów. Podczas ponownego głosowania na kandydaturę R. Ś. oddano 3 głosy „za”, 1 głos „przeciw” i 10 głosów „wstrzymujących się” (3 głosy „nieważne”). Mając na uwadze wyniki głosowania, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę jak na wstępie.

Odwołaniem z dnia 28 listopada 2018 r. I. W. na podstawie art. 44 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 ustawy z 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego zaskarżyła uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z dnia 11 października 2018 roku w pkt 1 w całości oraz w pkt 2 w części, w której KRS postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie I. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Odwołująca się zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), to jest:

a. art. 21 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1-3 ustawy o KRS w związku z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa („Regulamin”) poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk Zespołu oraz podjęcia uchwały, gdy tymczasem Rada (a w ślad za tym Zespół) nie była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, to jest powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie

była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu nominacyjnym, w tym do opiniowania i rekomendowania kandydatów (w ramach Zespołu), głosowania i w efekcie podejmowania uchwały;

b. art. 33 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS w związku z § 18 ust. 1-11 Regulaminu poprzez: dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów; brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie; brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur; niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury skarżącej; oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy; przyjęcie stanowiska Zespołu oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości; przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu uchwały stanowisku Zespołu rekomendującego kandydatury Radzie, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia uchwały omawiającego stanowiska Zespołu i Rady, co skutkowało wydaniem uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosków M. K., M. M., J. Ś. i P. U. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), a nieprzedstawieniu wniosku skarżącej I. W.;

c. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur skarżącej i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcie, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie, których Rada uznała, że kandydatura skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w punkcie 1. skarżonej uchwały;

d. art. 43 ust. 2 w związku z art. 44 ust. 1 i 1b u.k.r.s. w związku z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP poprzez pozbawienie skarżącej efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej uchwały w zakresie ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) w obecnej procedurze konkursowej, prowadzonej na podstawie obwieszczenia w niniejszym postępowaniu;

2. obrazę prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), w postaci:

a. art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, z art. 11d ust. 1-5, z art. 21 ust. 1 i 2, z art. 33 ust. 1, z art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest wydanie zaskarżonej uchwały przez Radę, która była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, to jest powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami ustawy o KRS, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym do opiniowania i rekomendowania kandydatów (w ramach Zespołu), głosowania i w efekcie podejmowania uchwały;

b. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu

Apelacyjnego w (...) sędziów wskazanych w punkcie 1. skarżonej uchwały, a nie wniosek I. W.;

c. art. 19 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 7 lutego 1992 r. („TUE”) oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej („KPP”) poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że nie zostaje naruszona zasada państwa prawnego oraz standard niezawisłości sędziów wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy sędziowie sądów powszechnych, w tym sądów apelacyjnych, powoływani są na wniosek KRS, której członków sędziów wybiera Sejm spośród kandydatów zgłoszonych przez co najmniej 25 sędziów lub co najmniej 2 tys. obywateli, przy czym ostateczna lista kandydatów, którą zbiorczo zatwierdza Sejm, jest ustalana wcześniej przez komisję sejmową, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia powyższych przepisów, determinująca również interpretację oraz stosowanie prawa krajowego, powinna być taka, że opisany wyżej sposób kształtowania Rady zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa niekorzystnie na jej niezależność, w związku z czym skład sądu wybrany przez tak ukształtowaną Radę nie spełnia warunku dotyczącego niezawisłości sądu, jak wymaga tego art. 19 ust. 1 zdanie 2. w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w pkt 1. w całości oraz w pkt 2. w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie I. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Skarżąca z ostrożności procesowej wniosła o przyjęcie niniejszego odwołania do rozpoznania wskazując, że złożone odwołanie jest oczywiście uzasadnione, jak też występują w sprawie okoliczności, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., zważywszy na brzmienie przepisu art. 44 ust. 3 u.k.r.s. oraz art. 398⁴ § 2 k.p.c. Odwołująca podała przy tym, iż utrwalone jest orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym stwierdza się, że w postępowaniu z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie indywidualnej nie mają zastosowania art. 398⁴ § 2 oraz art. 398⁹ k.p.c., co oznacza, że Sąd Najwyższy nie może odmówić przyjęcia do rozpoznania odwołania, które stanowi zwyczajny środek odwoławczy,

a Sąd Najwyższy działa jako sąd drugiej instancji, a nie sąd kasacyjny.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania skarżąca wskazała, iż w granicach zaskarżenia niniejszej sprawy występuje istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a mianowicie: czy Krajowa Rada Sądownictwa była należycie obsadzona, wobec powołania części sędziowskiej Rady w sposób określony przepisami ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa po nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, naruszającej konstytucyjną zasadę podziału i równowagi władz (art. 10 Konstytucji RP) oraz niezależności sądownictwa (art. 173 Konstytucji RP), a w konsekwencji - czy tak powołana Rada była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie (opiniowania, rekomendowania kandydatów, głosowania i w efekcie podejmowania Uchwały); czy w przypadku nieprzedstawienia wniosku kandydata o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego, w świetle przepisu art. 43 ust. 2 w zw. z art. 44 ust. 1 i 1b i ustawy o KRS, kandydat taki ma możliwość skutecznej kontroli sądowej takiej decyzji; w jakim stopniu zaskarżenie negatywnej uchwały, to jest uchwały o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu powszechnego, wstrzymuje uprawomocnienie się uchwały pozytywnej o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego na to samo stanowisko w tym samym sądzie apelacyjnym.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 10 stycznia 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. W razie podzielenia przez Sąd Najwyższy zarzutów odwołującej się co do niezgodności z Konstytucją wskazanych przez nią przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o KRS, Rada wniosła o przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu stosownego pytania prawnego na podstawie art. 193 Konstytucji.

Odnosząc się do grupy zarzutów podniesionych w odwołaniu dotyczących nienależytej obsady „części sędziowskiej Rady”, Rada wskazała na treść art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Podniosła również, że Konstytucja nie precyzuje podmiotu uprawnionego do wyboru „części sędziowskiej” członków Rady. Art. 187 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi, że

ustrój, zakres działania i tryb pracy Krajowej Rady Sądownictwa oraz sposób wyboru jej członków określa ustawa, natomiast z ustawy o KRS wynika, że członków Rady spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych i sądów wojskowych wybiera Sejm RP. Aktualnie, piętnastoosobowa grupa członków Rady, o której mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, została wybrana uchwałą Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 6 marca 2018 r. (M.P. poz. 276).

Rada w odpowiedzi na odwołanie zaznaczyła, że poprzednio obowiązujący tryb wyboru sędziów-członków Krajowej Rady Sądownictwa przewidywał wieloetapową procedurę o charakterze kurialnym, która prowadziła do deficytu reprezentacji najliczniejszej grupy sędziów (faworyzowała sędziów sądów apelacyjnych, których grupa licząca około 500 osób ma dwóch przedstawicieli, podczas gdy sędziowie sądów okręgowych i rejonowych, których łącznie jest około 9.000, mają ich ośmiu). Rada przytoczyła wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 czerwca 2017 r., sygn. K 5/17, w którym Trybunał stwierdził, że część przepisów regulujących wybór sędziów w skład Rady narusza Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że nierówno traktuje sędziów sądów rejonowych i okręgowych wobec sędziów sądów apelacyjnych, a także sędziów sądów rejonowych wobec sędziów sądów okręgowych. Przyjęty obecnie model wyboru 15 „sędziowskich” członków Krajowej Rady Sądownictwa przez Sejm jest motywowany wypowiedziami organów międzynarodowych, w tym Komisji Weneckiej, która zaakceptowała taki model w odniesieniu do Macedonii (opinia z dnia 13 października 2014 r.). Komisja stwierdziła, że w myśl zaproponowanych poprawek nic nie stoi na przeszkodzie, aby parlament wskazywał członków Rady Sądownictwa z grona sędziów. Fakt obsady organu lub części miejsc w organie przez parlament nie prowadzi do uzależnienia organu od woli politycznej. Polskie prawo zna wiele przykładów organów lub funkcjonariuszy, których konstytucyjny status nakazuje ich niezależność, wybieranych przez parlament (sędziowie Trybunału Konstytucyjnego, Rzecznik Praw Obywatelskich). Również w strukturach Unii Europejskiej można znaleźć organy, których obsady dokonują podmioty o charakterze politycznym, a które pomimo tego nie tracą przymiotu niezależności (sędziowie Trybunału Sprawiedliwości UE). Powyższe rozważania pozostają

aktualne odnośnie zarzutu naruszenia przez Krajową Radę Sądownictwa art. 19 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP.

Rada odnosząc się do zarzutu skrócenia kadencji członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazała, że poprzednio obowiązujący tryb wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa był sprzeczny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, co potwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku w sprawie K 5/17. Sędziowie wybierani byli bowiem nie na wspólną kadencję, a na indywidulane, które kończyły się dla każdego sędziego w innych datach. Ten sprzeczny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej stan prawny wymagał działań zmierzających do przywrócenia prymatu konstytucyjnej zasady wspólnej kadencji członków Rady. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że w sytuacjach, gdy wymaga tego ochrona zasad praworządności i interesu publicznego dopuszczalne jest skrócenie kadencji.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa nie sposób podzielić argumentacji skarżącej dotyczącej zarzutu naruszenia przez Radę art. 43 ust. 2 w zw. z art. 44 ust. 1 i lb ustawy o KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji poprzez pozbawienie jej efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej zaskarżonej uchwały. Rada nie podziela argumentacji odwołującej się i zauważa, że jej wywód odnosi się do postępowań nominacyjnych dotyczących wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego.

W zakresie pozostałych zarzutów Rada wskazała, że w zaskarżonej uchwale Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące wszystkich uczestników tego postępowania nominacyjnego. Rada wskazała również, że o przedstawieniu Prezydentowi wniosków o powołanie M. K., M. M., J. Ś. i P. U. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe. Te dwa kryteria wyboru są w ocenie Rady jasne i zostały w jednakowy sposób zastosowane wobec wszystkich kandydatów. Odnośnie kryteriów w postaci poziomu poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) Rada wskazała, że wzięła je pod uwagę przy ocenie uczestników tego postępowania nominacyjnego,

jednak wyniki poparcia nie miały charakteru decydującego, ponieważ nie w każdym przypadku korespondują one ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, w szczególności doświadczenie i kwalifikacje zawodowe poszczególnych uczestników nie uzasadniają rozbieżności w zakresie poziomu poparcia tych organów. Z uwagi na doświadczenie zawodowe i kwalifikacje kandydatów Rada nie kierowała się podejmując uchwałę także ocenami uzyskanymi przez nich na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz egzaminu zawodowego. Wbrew twierdzeniom skarżącej, Rada dochowała zatem wymogów określonych w art. 33 ust. 1 i art. 35 ustawy o KRS, uwzględniając przy ocenie kandydatów całą zgromadzoną w sprawie dokumentację. Na podstawie wszechstronnej i szczegółowej analizy, Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że skarżąca nie spełnia, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Rada w konkursie nominacyjnym dokonała oceny materiałów dotyczących poszczególnych kandydatów z zachowaniem reguł postępowania i uznała, że wymagania ustawowe stawiane kandydatom na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego spełniają kandydaci przedstawieni w uchwale Prezydentowi. W ocenie Rady zarzuty skarżącej stanowią polemikę z oceną kandydatury odwołującej się dokonaną przez Radę. Dotyczą one w istocie niezadowolającego - z perspektywy odwołującej się - rezultatu oceny jej kandydatury.

Ostatecznie Rada stwierdziła, że w analizowanym odwołaniu nie wykazano, aby ta dopuściła się naruszenia prawa. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Radzie ustawowych kompetencji, na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych i przy zastosowaniu wskazanych wyżej przepisów, a złożone odwołanie stanowi jedynie bezzasadną polemikę z przyjętą przez Radę oceną przydatności kandydatki biorącej udział w niniejszym postępowaniu nominacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w nim zarzuty okazały się zasadne.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, Krajowa Rada Sądownictwa

powołana jest do rozpatrywania i oceniania kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich m.in. w sądach powszechnych oraz przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w tych sądach. Stosownie do przepisów ustawy o KRS, Rada w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały dopiero po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli takie zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). W przypadku, w którym na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, to w pierwszej kolejności kandydatura taka rozpoznawana jest przez Zespół członków Rady, który następnie opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, kierując się przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ustawy o KRS). Dopiero po wykonaniu powyższych czynności Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu rozpatruje oraz ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie i podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia lub też nie wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów (art. 37 ust. 1 ustawy o KRS).

Uchwała Rady podjęta w sprawie indywidualnej, a więc także w przypadku przedstawiania lub odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziego na wyższe stanowisko sędziowskie, wymaga uzasadnienia, stosownie do treści art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, zaś uczestnikowi postępowania toczącego się przed KRS przysługuje uprawnienie do wniesienia od wspomnianej wyżej uchwały odwołania do Sądu Najwyższego na zasadach określonych w art. 44 ustawy o KRS.

Jak stanowi art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Niewątpliwie z przytoczonego przepisu wynika m.in. prawo do zaskarżania przez kandydatów na stanowiska sędziowskie uchwał Rady podejmowanych w sprawach wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS. Zgodnie natomiast z

art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem stosowania przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Autorka odwołania w jego treści podniosła zarzuty dotyczące zarówno naruszenia przepisów postępowania, jak również obrazy prawa materialnego.

W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, a zatem Sąd Najwyższy nie ma ani kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie, ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, na co wielokrotnie zwracano już uwagę w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, a zatem winna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa KRS, wynikającego z norm konstytucyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2019 r., I NO 58/18, niepubl.).

W postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z 7 grudnia 2017 r., I OSK 857/17 wyjaśniono, że powołanie sędziego przez Prezydenta RP jest aktem prawa ustrojowego polegającym na kształtowaniu składu osobowego władzy sądowniczej, regulowanym normami Konstytucji RP (NSA powołał się tu na wyrok

TK z 5 czerwca 2012 r., K 18/09; postanowienie TK z 19 czerwca 2012 r., SK 37/08; postanowienie NSA z 9 października 2012 r., I OSK 1874/12, I OSK 1875/12). Jest to rozstrzygnięcie dyskrecjonalne Prezydenta, mieszczące się w zakresie jego osobistej prerogatywy, w sferze jego wyłącznej gestii i odpowiedzialności (wyrok SN z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 9/08). Między Prezydentem a osobą, co do której został przedstawiony przez KRS wniosek o powołanie sędziego nie ma stosunku administracyjnoprawnego. Stosunku administracyjnoprawnego nie ma także między Krajową Radą Sądownictwa a Prezydentem RP. Akty wydawane przez Krajową Radą Sądownictwa (w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie sędziego) oraz przez Prezydenta (postanowienie o powołaniu sędziego) są wykonaniem odmiennych kompetencji obu organów. Prezydent nie jest związany wnioskiem Krajowej Rady Sądownictwa. W zakresie, w jakim Prezydent RP działa jako głowa Państwa Polskiego, symbolizując majestat Państwa, jego suwerenność, wykracza poza sfery działalności administracyjnej.

Krajowa Rada Sądownictwa w postępowaniu nominacyjnym ma kompetencję do: 1) nierekomendowania żadnego z kandydatów; 2) rekomendowania kandydatów na część z wolnych stanowisk; 3) rekomendowania tylu kandydatów ile wolnych stanowisk; 4) rekomendowania kandydatów w liczbie przekraczającej liczbę wolnych stanowisk, spełniających warunki ustawowe. Możliwość nierekomendowania przez KRS żadnego z kandydatów albo niektórych z kandydatów znajduje potwierdzenie nie tylko w konstytucyjnych zadaniach i pozycji ustrojowej Rady, ale także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z 11 marca 2014 r., III KRS 3/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15). W orzecznictwie Sądu Najwyższego potwierdzono także kompetencję Rady do wystąpienia z wnioskiem do Prezydenta RP o powołanie na urząd sędziego większej liczby kandydatów aniżeli liczba miejsc do obsadzenia. Biorąc pod uwagę charakter kompetencji Prezydenta określonej w art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP, Sąd Najwyższy podkreśla, że Prezydent RP, w ramach swojej prerogatywy, powołuje kandydata na urząd sędziego. Krajowa Rada Sądownictwa, dokonując oceny kandydatów nie może z jednej strony naruszać

prawa kandydatów określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji, z drugiej zaś wskazanej wyżej konstytucyjnej kompetencji Prezydenta. W sytuacji zatem, gdy Rada dojdzie do przekonania, iż ustawowe warunki konieczne, a zarazem wystarczające do powołania kandydata na urząd sędziego spełnia większa liczba kandydatów aniżeli liczba stanowisk do obsadzenia, powinna ich wszystkich przedstawić w rekomendacji (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2009 r., III KRS 9/08).

Odnosząc powyższe ustalenia do zarzutów sformułowanych w niniejszej sprawie, należy w pierwszej kolejności stwierdzić, że najdalej idący zarzut odwołania, zgodnie z którym Rada błędnie przyjęła, że doszło do skutecznego podjęcia uchwały przez Radę, gdy tymczasem Rada (a w ślad za tym zespół) nie była nienależycie obsadzona z powodów konstytucyjnych, nie jest uzasadniony. W wyroku z 25 marca 2019 r., K 12/18 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o KRS jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w zw. z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma moc powszechnie obowiązującą i jest ostateczny. Wiąże on zatem także Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy nie uwzględnił również zarzutu pozbawienia odwołującej się efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej uchwały w zakresie ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) w obecnej procedurze konkursowej. Zarzut ten nie został pogłębiony w sposób uzasadniony, a treść niniejszego orzeczenia wskazuje na jego oczywistą bezzasadność.

Niewątpliwie zasadny jest zarzut odwołującej się, zgodnie z którym zaskarżona uchwała nie zawiera dostatecznego uzasadnienia umożliwiającego stwierdzenie dlaczego Rada negatywnie zaopiniowała jej kandydaturę. Pomimo powołania się przez Radę na dość ogólne stwierdzenie dotyczące całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności ocenianych łącznie: kwalifikacji kandydatów oraz ich doświadczenia zawodowego, KRS nie wyjaśniła jakie kryteria w istocie zdecydowały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. K., M. M., J. Ś. i P. U. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w

Sądzie Apelacyjnym w (...) (pkt 1 uchwały), a jakie kryteria wyboru wymienione w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS zdecydowały o nie przedstawieniu wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) (pkt 2 uchwały). Niewyjaśnienie sposobu zastosowania kryteriów ustawowych w stosunku do odwołującej się uniemożliwia Sądowi Najwyższemu ocenę zgodności z prawem materialnym zaskarżonej uchwały, co uzasadnia jej uchylenie w punkcie 2 w części odnoszącej się do odwołującej się oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy nie może bowiem zastępować Rady w ocenie kandydata i sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09).

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy przyjmując za podstawę art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS uchylił zaskarżoną uchwałę we wnioskowanym zakresie i przekazał Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.